

ved Thinget kun vil spille Liden. Den ærede Forslagsstiller mener, at en Commission af Sagkyndige er nødvendig ved Bearbejdelsen af en saadan Sag, men at man bør vente brugbare Forslag, snarere fra den Enkelte end fra en Commission. Dersom det foreliggende Forslag skulde have gjort Commissionen nødvendig, saa troer jeg rigtignok, at det maatte have været bearbejdet paa en ganske anden Maade og med en ganske anden Fuldstændighed end den, hvormed det her foreligger. Jeg for mit Bedkommende kan idetmindste ikke finde, at der viser sig noget genialt heri. Jeg finder nu, idet jeg vender mig til selve dette Forslag, at en fortsat Discussion derom ikke er tilraadelig og det af flere Grunde. Jeg finder Discussionen absolut ubetimelig, og det ikke alene af den Grund, at der, som vi høre af Krigsministeren, er nedsat en Commission, hvorfra man idetmindste til næste Session vil kunne vente et fuldstændigt Forslag, men især fordi flere af de Bestemmelser, som i det foreliggende Forslag omtales, ere af en saadan Natur, at Thinget umuligt kan komme til at tage nogen Beslutning om dem, der var støttet paa en grundig og fleerfoidig Overveielse, uden at det paa samme Tid gik ind paa at bestemme visse Principer for Organisationen i det Hele, og som slet ikke ere bragte paa Dntale i dette Forslag. Jeg skal, da her ikke er Stedet at gaae ind paa Realiteten, kun henvise til enkelte Exempler; det maa vist være gaaet flere ligesom mig, at idet de læste § 8, hvori der omtales Reserveofficerer, og De der finde et bestemt Antal angivet af Reserveofficerer, som ansættes ved de forskjellige Vaabenarter, at De da have spurgt: hvorfra komme disse Tal, som aabenbart i dette Lovforslag ligesom dratte ned fra Skyerne; thi Antallet af Reserveofficerer maa jo dog nødvendigviis grundes paa en Overveielse af mange Ting, som gribe ind i Organisationen; det maa være begrundet paa, hvorvidt man tænker sig, at de i Fredstid bestaaende Cadres skulde udvides til flere Afdelinger i Krigstid, og om man da tænker sig, at der af een Liniebataillon skal formeres $1\frac{1}{2}$, 2 eller $2\frac{1}{2}$ Bataillon, thi deraf vil det jo blive afhængigt, hvormange Reserveofficerer der behøves, ved Siden af det Antal Officerer, som

i Fredstid er fastsat ved en Liniebataillon og saaledes ogsaa ved de andre Vaabenarter. Dersom man altsaa ikke gaaer ind paa at tage en almindelig Bestemmelse om disse Ting, saa kan jeg virkelig ikke indsee, hvorledes man ved dette Lovforslag kan komme til at fastsætte noget bestemt Tal af Reserveofficerer. Foruden at jeg saaledes finder det ubetimeligt at gaae ind paa dette Lovforslag, kan jeg ikke nægte, at jeg finder de fleste Bestemmelser heri at være tildeels overflødige og tildeels uhenigtsmæssige. Jeg finder det saaledes overflodigt, naar der i § 7 henvises til en Bestemmelse i Organisationsplanen af 28de April 1842, som foreslaaes forandret; thi denne Bestemmelse eksisterer slet ikke mere, den har ikke eksisteret siden 1848; det er mærkeligt nok, at det netop er den ærede Forslagsstiller selv, som har skrevet en Lov, hvorved den ophævedes, en Lov, der har faaet ggl. Sanction den 1ste April 1848, og hvorved den her omtalte Bestemmelse ophæves, hvilket han altsaa maa have glemt. Ved den samme Lov foreskrives forøvrigt andre Betingelser for at en Mand skal kunne avancere til Underofficer og Officer end dem, der foreskrives i dette Forslag, og altsaa maa den ærede Forslagsstiller selv have forandret sin Ansueelse fra den Tid og indtil nu. Jeg finder det endvidere meget overflodigt, naar der f. Ex. i Begyndelsen af § 3 foreskrives, at der ikke maa udtages flere Børnepligtige til Undercorporaler, end det Antal, som Planen foreskriver, thi derved paatrænger sig dog uvilkaarlig den Tanke, at der i Loven skal indkastes en indirecte Anklage over Krigsbestyrelsen, som maa have foretaget Noget, der streed mod det, som Planen foreskriver (Tscherning; Det have vi jo omtalt forleden Dag). Naar man gaaer over til den Bestemmelse, som er fastsat i § 2, det som egentlig skulde danne Kjernen af det Hele, saa finder jeg denne saa uhenigtsmæssig, at jeg rigtignok ikke troer, at der behøves militair Sagkyndighed til at bedømme den, ja jeg troer ikke engang almindelig pædagogisk Indsigt, men kun nogen Mennekeskundskab, for at komme til det Resultat, at en Bestemmelse som den, ved hvilken Hjempermittering af Folkene skal finde Sted paa en saadan Maade, at den uundgaaelig maa blive afhængig af Vilkaar-